

De Helse Creaties boek twee
De IJzeren Prins

DE HELSE CREATIES

• Boek twee •

De IJzeren Prins

CASSANDRA CLARE

Vertaald door Lia Belt

moon

Oorspronkelijke titel: *Infernal Devices – Clockwork Prince*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Margaret K. McElderry Books, 2010
© Cassandra Clare, 2010
© Vertaling uit het Engels: Lia Belt, 2015
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2015
© Omslagfoto: Cliff Nielsen
Omslagontwerp: Baqup
Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 2693 3
ISBN 978 90 488 2694 0 (e-book)
NUR 285/334

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Elka

Khalepa ta kala

I wish you to know that you have been the last dream of my soul... Since I knew you, I have been troubled by a remorse that I thought would never reproach me again, and have heard whispers from old voices impelling me upward, that I thought were silent for ever. I have had unformed ideas of striving afresh, beginning anew, shaking off sloth and sensuality, and fighting out the abandoned fight. A dream, all a dream, that ends in nothing...

– Charles Dickens, *A Tale of Two Cities*

Proloog

De verstoten doden

De mist was zo dicht dat die geluiden dempte en het zicht beperkte. Als de grijze deken even optrok, zag Will Herondale de straat die voor hem omhooghelde, glibberig en nat en zwart van de regen, en hij hoorde de stemmen van de doden.

Niet alle schaduwjagers konden geesten horen, behalve als die geesten dat wilden, maar Will kon het wel. Terwijl hij de oude begraafplaats naderde, zwollen hun stemmen aan tot een dissonant refrein van gejammer en gesmeek, geschreeuw en gegrauw. Dit was geen vredige begraafplaats, maar dat wist Will al; het was niet zijn eerste bezoek aan de Cross Bones Graveyard in de buurt van de London Bridge. Hij probeerde de geluiden buiten te sluiten en trok zijn schouders op zodat zijn kraag zijn oren bedekte, en hij hield zijn hoofd omlaag terwijl zijn zwarte haar vochtig werd van de fijne motregen.

De ingang van de begraafplaats was halverwege de straat: smeedijzeren poorten in een hoge stenen muur, hoewel iedere aardse die passeerde alleen het overwoekerde, braakliggende terrein van een onbekende projectontwikkelaar zou zien. Toen Will de poorten naderde, doemde er nog iets uit de mist op wat geen enkele aardse zou zien: een grote bronzen klopper in de vorm van een hand, met benige, skeletachtige vingers. Grimassend stak Will zijn gehandschoende hand uit, tilde de klopper

op en liet hem vallen – één keer, twee keer, drie keer. Het holle gebons galmde door de nacht.

Achter de poorten steeg de mist als stoom op uit de grond en verborg de glans van bot op de oneffen ondergrond. Langzaam begon de nevel samen te ballen en nam een spookachtige blauwe gloed aan. Will legde zijn handen om de tralies van de poort; de kou van het metaal trok in zijn handschoenen, in zijn botten, en hij huiverde. Dit was meer dan gewone kou. Als geesten oprezen, putten ze energie uit hun omgeving en onttrokken ze warmte aan de lucht om hen heen. De haartjes achter in Wills nek gingen rechtop staan toen de blauwe mist zich langzaam omvormde tot de gedaante van een oude vrouw in een gerafelde jurk en met een wit schort voor. Haar hoofd was gebogen.

‘Hallo, Mol,’ zei Will. ‘Je ziet er vannacht erg goed uit, als ik het zeggen mag.’

De geest hief haar hoofd. Oude Molly was een sterke geest, een van de sterksten die Will ooit had ontmoet. Zelfs toen er een straal maanlicht door een opening in de wolken scheen, werd ze amper transparant. Haar lichaam was massief, haar haar lag in een dikke, geelgrijze rol over haar ene schouder gedraaid en ze had haar ruwe, rode handen in haar zij gezet. Alleen haar ogen waren hol, en in de diepte ervan flikkerden blauwe vlammetjes.

‘William Herondale,’ zei ze met een vet accent. ‘Nu alweer terug?’

Ze kwam naar de poorten toe met de glijdende beweging die zo typerend was voor geesten. Haar voeten waren bloot en vuil, hoewel ze de grond nooit raakten.

Will ging tegen de poort aan staan. ‘Ik heb je knappe gezichtje gemist, weet je.’

Ze grijnsde, haar ogen fonkelden, en hij ving een glimp op van de schedel onder haar half doorschijnende huid. De wolken waren weer tegen elkaar aan gedreven en blokkeerden de maan. Terloops vroeg Will zich af wat Oude Molly had gedaan om hier te worden begraven, ver van gewijde grond vandaan. De

meeste jammerende stemmen van de doden hier behoorden toe aan prostituees, zelfmoordenaars en doodgeborenen; de verstoten doden die niet op een kerkhof begraven konden worden. Hoewel, Molly had haar situatie behoorlijk winstgevend weten te maken, dus misschien vond ze het niet zo erg.

Ze grinnikte. 'Nou, zeg maar wat je wilt, jonge schaduwjager. Malphasgif? Ik heb de klauw van een moraxdemon, zo scherp geslepen dat het gif op de punt totaal onzichtbaar is...'

'Nee,' zei Will. 'Dat is niet wat ik zoek. Ik heb poeder van foraiidemonen nodig, heel fijn gemalen.'

Molly draaide haar hoofd opzij en spuugde een sliert blauw vuur uit. 'Wat moet een aardige jongeman als jij nou met dat soort rommel?'

Will zuchtte in stilte; Molly's bezwaren maakten deel uit van de onderhandelingen. Magnus had Will al een paar keer naar Oude Mol toe gestuurd, eenmaal voor zwarte stinkkaarsen van een soort was die als teer aan je huid plakte, eenmaal voor de beenderen van een ongeborn kind en eenmaal voor een zak elfenogen, waarvan hij bloedvlekken op zijn hemd had gekregen. In vergelijking daarmee klonk het poeder van foraiidemonen als onschadelijk spul.

'Je denkt dat ik dom ben,' ging Molly door. 'Dit is een valstrik, hè? Als jullie Nephilim me betrapten op de verkoop van dat soort waar, krijgt Oude Mol de staak, zeker.'

'Je bént al dood.' Will deed zijn best om zijn ergernis te verbergen. 'Ik weet niet wat je denkt dat de Kloof jou nu nog zou kunnen aandoen.'

'Ach.' Haar holle ogen gloeiden. 'De kerkers van de Stille Broeders, onder de aarde, zijn gevangenis voor de levenden én de doden; dat weet je best, schaduwjager.'

Will stak zijn handen omhoog. 'Geen trucjes, oudje. Je hebt vast de geruchten uit de Benedenwereld gehoord. De leden van de Kloof hebben wel andere dingen aan hun hoofd dan het opsporen van geesten die handelen in demonenpoeders en elfen-

bloed.’ Hij boog zich naar voren. ‘Ik zal je een goede prijs betalen.’ Hij haalde een beurs uit zijn zak en liet die in de lucht bungelen; hij kletterde alsof er munten in zaten. ‘Allemaal volgens jouw omschrijving, Mol.’

Er verscheen een gretige uitdrukking op haar dode gezicht en ze werd net massief genoeg om de beurs van hem aan te pakken. Ze stak haar hand erin en haalde er een handjevol ringen uit: gouden trouwringen, allemaal met een liefdeknoop bovenop. Oude Mol, net als vele andere geesten, was altijd op zoek naar die ene talisman, dat ene verloren stukje van haar verleden waardoor ze eindelijk zou kunnen sterven, het anker dat haar vasthield in deze wereld. In haar geval was het haar trouwring. Algemeen werd aangenomen, had Magnus Will verteld, dat de ring allang verloren was, begraven in de modderbodem van de Theems, maar intussen pakte ze elke zak met gevonden ringen aan in de hoop dat een daarvan de hare bleek te zijn.

Ze liet de ringen weer in de beurs vallen, die ze ergens op haar ondode lichaam verborg, en gaf hem in ruil daarvoor een zakje met poeder.

Will stopte het in zijn jaszak, toen de geest begon te trillen en te vervagen. ‘Wacht even, Mol. Dat is niet het enige waarvoor ik vannacht ben gekomen.’

De geest trilde terwijl haar begeerte streed tegen haar ongeduld en de inspanning die het kostte om zichtbaar te blijven. Uiteindelijk bromde ze: ‘Goed dan. Wat wil je nog meer?’

Will aarzelde. Dit was niet iets waarvoor Magnus hem had gestuurd; het was iets wat hijzelf wilde weten. ‘Liefdesdrankjes...’

Oude Mol gierde van het lachen. ‘Liefdesdrankjes? Voor Will Herondale? Het is niks voor mij om betaling af te slaan, maar een man die er zo uitziet als jij heeft geen liefdesdrankjes nodig, en dat is een feit.’

‘Nee,’ zei Will met lichte wanhoop in zijn stem. ‘Ik zocht eigenlijk naar het tegenovergestelde... Iets wat een einde kan maken aan een verliefdheid.’

‘Een haatdrankje?’ Mol klonk nog steeds geamuseerd.

‘Ik hoopte eigenlijk meer op iets voor onverschilligheid? Tolerantie?’

Ze maakte een snuivend geluid dat verrassend menselijk klonk, voor een geest. ‘Ik zeg het liever niet, Nephilim, maar als je wilt dat een meisje je gaat haten, dan zijn er zat makkelijker manieren om dat voor elkaar te krijgen. Je hebt mijn hulp niet nodig voor dat arme schepsel.’

En toen verdween ze, opgaand in de mist tussen de graven. Will keek haar zuchtend na. ‘Niet voor haar,’ zei hij binnensmonds, hoewel er niemand was die hem kon horen, ‘maar voor mij...’ Hij legde zijn voorhoofd tegen de koude ijzeren poort.

I

De raadskamer

*Above, the fair hall-ceiling stately set
Many an arch high up did lift,
And angels rising and descending met
With interchange of gift.*

– Alfred, Lord Tennyson, 'The Palace of Art'

'Het ziet er precies zo uit als ik me had voorgesteld,' zei Tessa, glimlachend naar de jongen die naast haar stond. Hij had haar net over een plas heen geholpen en zijn hand lag nog steeds beleefd vlak boven haar elleboog.

James Carstairs lachte terug. Hij zag er elegant uit in zijn donkere pak, ook al was zijn zilverblonde haar in de war geblazen door de wind. Zijn andere hand rustte op een wandelstok met een knop van jade. Als iemand in de drukte om hen heen het al vreemd vond dat een zo jonge jongen een wandelstok nodig had, of iets merkwaardigs opmerkte aan zijn haarkleur of geaaltrekken, dan bleef er niemand staan om naar hem te staren.

'Dat zie ik dan als een zegen,' zei Jem. 'Ik begon namelijk al te vrezen dat alles in Londen een teleurstelling voor je zou zijn.'

Een teleurstelling. Tessa's broer Nate had haar ooit alles in Londen beloofd: een nieuw begin, een heerlijke plek om te wonen, een stad vol hoge gebouwen en prachtige parken. Wat Tessa in plaats daarvan had aangetroffen, was doodsangst, verraad en meer gevaar dan ze zich ooit had kunnen voorstellen. En toch...

'Nee, niet alles.' Ze glimlachte naar Jem.

'Blij om dat te horen.' Jem klonk serieus, niet plagend.

Ze bekeek het grote gebouw waar ze voor stonden: Westminster Abbey, met zijn hoge gotische spitsen die de hemel raakten. De zon deed pogingen om achter de sluierbewolking vandaan te komen en baadde de abdijkerk in waterig zonlicht.

‘Is het echt hier?’ vroeg ze toen Jem haar meetrok naar de ingang. ‘Het lijkt me zo...’

‘Aards?’

‘Ik wilde “druk” zeggen.’ De abdij was vandaag geopend en drommen bezoekers liepen de enorme deuren in en uit, de meeste toeristen met vakantieguiden in de hand. Een groep Amerikaanse vrouwen van middelbare leeftijd in onmodieuze kleding, pratend met een accent waar Tessa even heimwee van kreeg, passeerde hen toen ze de trap op liepen. De vrouwen volgden een gids die een rondleiding door de abdij gaf, en Jem en Tessa sloten zich moeiteloos achter aan de groep aan.

Binnen in de abdijkerk rook het naar koud steen en metaal. Tessa keek om zich heen, verwonderd over de afmetingen van het gebouw. Hierbij vergeleken leek het Instituut wel een dorpskerk.

‘U ziet dat het schip uit drie delen bestaat,’ dreunde de gids op, en vervolgens vertelde hij dat er kleinere kapellen langs de oost- en westkant van de abdij lagen. Het was stil in het gebouw, ook al was er geen dienst bezig. Terwijl Tessa zich door Jem naar de oostkant van de kerk liet leiden, zag ze dat ze over stenen liep waar data en namen in waren gekerfd. Ze had wel geweten dat er beroemde koningen, koninginnen, soldaten en dichters in Westminster Abbey begraven lagen, maar ze had niet verwacht dat ze erbovenop zou staan.

Ze waren naar de zuidoosthoek van de kerk gelopen. Door een roosvenster boven hen scheen waterig daglicht naar binnen. ‘Ik weet dat we moeten opschieten voor de raadsvergadering,’ zei Jem, ‘maar ik wilde je dit laten zien.’ Hij gebaarde om hen heen. ‘Dit is Poets’ Corner.’

Tessa had over deze plek gelezen, natuurlijk, waar de grote

Britse schrijvers waren begraven. Daar was de grijze stenen tombe met dakje van Chaucer, en ze zag nog meer bekende namen. 'Edmund Spenser en Samuel Johnson,' zei ze ademloos, 'en Coleridge, en Robert Burns, en Shakespeare...'

'Die ligt hier niet echt begraven,' zei Jem snel. 'Het is maar een monument. Net als dat van Milton.'

'O, dat weet ik, maar... ' Tessa keek hem aan en voelde dat ze kleurde. 'Ik kan het niet uitleggen. Als je tussen die namen staat, voelt het net alsof je bij vrienden bent. Idiot, ik weet het...'

'Helemaal niet.'

Ze glimlachte naar hem. 'Hoe wist je precies wat ik zou willen zien?'

'Dat is toch logisch?' zei hij. 'Altijd als ik aan jou denk, zie ik je in gedachten voor me met een boek in je handen.' Jem keek weg terwijl hij dat zei, maar toch zag ze de bloes op zijn wangen. Hij was zo bleek dat hij de lichtste bloes nog niet kon verbergen... en Tessa stond ervan te kijken hoeveel genegenheid ze daarbij voor hem voelde.

Ze was de afgelopen twee weken erg op Jem gesteld geraakt. Will ontweek haar angstvallig, Charlotte en Henry waren druk met zaken van de Kloof en de Raad en het runnen van het Instituut... en zelfs Jessamine leek in beslag genomen door andere dingen. Maar Jem was er altijd. Hij scheen zijn rol als haar gids in Londen heel serieus te nemen. Ze waren naar Hyde Park en Kew Gardens geweest, naar de National Gallery en het British Museum, de Tower of Londen en Traitors' Gate. Ze waren gaan kijken bij het koeien melken in St James's Park en de groente-en-fruitverkopers in Covent Garden. Ze hadden vanaf de Embankment naar de boten gekeken die langszelden op de zonnige Theems en hadden dingen gegeten die *doorstops* werden genoemd; dat klonk vies, maar ze bleken te bestaan uit boter, suiker en brood. Elke dag voelde Tessa dat ze steeds wat meer loskwam uit haar ingetogen, teruggetrokken verdriet om Nate en Will en het verlies van haar oude leven, als een bloem die

bovenkomt uit bevroren grond. Ze had zelfs al gelachen. En dat had ze aan Jem te danken.

‘Je bent een goede vriend,’ zei ze. Toen hij daar tot haar verbazing niets op antwoordde, vervolgde ze: ‘Althans, ik hoop dat we goede vrienden zijn. Dat vind jij toch ook, Jem?’

Hij keek haar aan, maar voordat hij kon reageren, klonk er een grafstem vanuit de schaduwen:

*O sterfelijkheid, aanschouw in vrees!
Ziehier de verandering van het vlees:
Bedenk eens hoeveel koninklijke botten
Onder deze steenhopen liggen te rotten.*

Een donkere gedaante stapte tussen twee monumenten vandaan. Terwijl Tessa nog verbaasd met haar ogen knipperde, zei Jem op geamuseerd gelaten toon: ‘Will. Heb je toch maar besloten ons met je gezelschap te vereren?’

‘Ik heb nooit gezegd dat ik niet zou komen.’ Will stapte naar voren, en het licht uit het roosvenster bescheen zijn gezicht. Zelfs nu nog kon Tessa nooit naar hem kijken zonder dat haar borst verstrakte en haar hart pijnlijk stotterde. Zwart haar, blauwe ogen, prachtige jukbeenderen, dikke, donkere wimpers, volle lippen... Hij was knap, lang en gespierd. Ze had met haar handen over die armen gestreken en wist hoe ze aanvoelden: als ijzer, met die harde spieren. Ze had zijn handen tegen haar achterhoofd gevoeld, slank en soepel, maar hard van het eelt...

Tessa zette die herinneringen van zich af. Je had niets aan herinneringen, niet als je de waarheid van het heden kende. Will was mooi, maar hij was niet van haar; hij was van niemand. Iets in hem was gebroken, en door die breuk kwam een blind soort wreedheid naar buiten, een behoefte om mensen te kwetsen en weg te duwen.

‘Je bent laat voor de raadsvergadering,’ zei Jem goedmoedig.

Hij was de enige die nooit geraakt leek te worden door Wills boosaardigheid.

‘Ik had iets te doen,’ antwoordde Will. Van dichtbij zag Tessa dat hij er moe uitzag. Zijn ogen waren roodomrand en de kringen eronder waren bijna paars. Zijn kleren zagen er gekreukeld uit, alsof hij erin had geslapen, en zijn haar moest bijgeknipt worden. Maar daar heb jij niks mee te maken, zei ze streng tegen zichzelf, wegkijkend van de zachte, donkere krullen rond zijn oren en achter in zijn nek. Het maakt niet uit wat jij van zijn uiterlijk vindt, of van hoe hij zijn tijd doorbrengt. Dat heeft hij heel duidelijk gemaakt. ‘En jullie zijn zelf ook niet bepaald stipt.’

‘Ik wilde Tessa Poets’ Corner laten zien,’ zei Jem. ‘Ik dacht dat ze het leuk zou vinden.’ Hij sprak altijd ongekunsteld en recht door zee; niemand zou ooit aan hem twijfelen of denken dat hij iets anders dan de waarheid sprak.

Geconfronteerd met Jems simpele verlangen om een ander blij te maken, kon zelfs Will schijnbaar niets onaardigs bedenken; hij haalde zijn schouders op, liep snel voor hen uit door de kerk en nam de uitgang naar de East Cloister.

Ze waren aangekomen in een ommuurde vierkante tuin, waar bezoekers op gedempte toon met elkaar spraken alsof ze nog in de kerk waren. Niemand besteedde aandacht aan Tessa en haar vrienden terwijl ze naar dubbele eiken deuren in een van de muren liepen. Will keek snel om zich heen, haalde zijn cilinder uit zijn zak en trok de punt ervan over het hout. De deur lichtte even blauw op en zwaaide open, en Will stapte naar binnen, met Jem en Tessa vlak achter hem aan.

De zware deur sloot met een galmende klap achter Tessa. Bijna kwamen haar rokken ertussen; ze trok ze net op tijd opzij en stapte snel achteruit, en toen draaide ze zich om in een bijna inktzwarte duisternis. ‘Jem?’

Een stralend licht ging aan; Will had zijn heksenlichtsteen in zijn hand. Ze stonden in een grote stenen kamer met een gebo-

gen plafond. De vloer leek van bakstenen gemaakt en er stond een altaar aan het uiteinde van de kamer. 'Dit is de Pyx Chamber,' zei hij. 'Vroeger was het een schatkamer. Overal kisten met goud en zilver.'

'Een schatkamer van de schaduwjagers?' Tessa begreep er niets van.

'Nee, de koninklijke Britse schatkist... vandaar die dikke muren en deuren,' legde Jem uit. 'Maar wij schaduwjagers hebben er altijd toegang toe gehad.' Hij glimlachte toen hij haar gezicht zag. 'Monarchieën door de eeuwen heen hebben de Nephilim in het geheim betaald om hun koninkrijken tegen demonen te beschermen.'

'Niet in Amerika,' zei Tessa fel. 'Wij hebben geen monarchie...'

'Jullie hebben ook een tak van de overheid die zich bezighoudt met Nephilim, maak je maar niet druk,' zei Will terwijl hij naar het altaar liep. 'Vroeger was dat het ministerie van Oorlog, maar tegenwoordig is het een onderdeel van het ministerie van Justitie...'

Hij brak zijn zin af toen het altaar kreunend opzijschoof en er een donker gat werd onthuld. Tessa zag vage flikkeringen van licht tussen de schaduwen. Toen Will het gat in dook, verdreef zijn heksenlicht de duisternis.

Tessa volgde hem en zag dat ze in een lange stenen gang waren aangekomen, die omlaag helde. De stenen van de muren, de vloer en het plafond zagen er allemaal hetzelfde uit en wekten de indruk dat de gang rechtstreeks uit de rotsen was gehakt, maar ze waren glad in plaats van ruw. Elke paar meter stak er een houder in de vorm van een mensenhand uit de muur, met de vingers om een heksenlichtfakkel heen.

Het altaar schoof achter hen dicht en ze liepen door. De gang begon steiler af te dalen. De fakkels brandden met een blauw-groene gloed en verlichtten gravures in het steen. Het was steeds hetzelfde motief, overal herhaald, van een engel die in

gloeiend vuur uit een meer oprees, met een zwaard in de ene hand en een beker in de andere.

Uiteindelijk bereikten ze twee hoge zilveren deuren. Elke deur was bewerkt met een motief dat Tessa eerder had gezien: vier vierkanten. Jem wees ernaar. 'Vier vierkanten voor Kloof en Raad, Verbond en consul,' zei hij.

'De consul. Die is... het hoofd van de Kloof? Als een soort koning?'

'Maar dan met minder inteelt dan je doorsneemonarch,' zei Will. 'Hij wordt verkozen, net als een president of premier.'

'En de Raad?'

'Die zie je gauw genoeg.' Will duwde de deuren open.

Tessa's mond viel open; ze deed hem snel weer dicht, maar voor die tijd ving ze een geamuseerde blik op van Jem, die rechts naast haar stond. De zaal waar ze waren aangekomen was een van de grootste die ze ooit had gezien. Het gebogen plafond was beschilderd met sterren en sterrenstelsels, en op het hoogste punt hing een grote kroonluchter in de vorm van een engel met brandende fakkels in zijn handen. De rest van de zaal was ingericht met lange, gebogen banken, als een amfitheater. Will, Jem en Tessa stonden boven aan een rij zitplaatsen in het midden van het zitgedeelte, dat voor driekwart vol zat met mensen. Onder aan de trap was een platform met daarop enkele oncomfortabel uitziende houten stoelen met hoge rugleuningen.

Op een ervan zat Charlotte, en naast haar zat Henry, die met grote ogen nerveus om zich heen keek. Charlotte zat rustig met haar handen op schoot; alleen iemand die haar goed kende, zou de spanning in haar schouders en in de stand van haar mond herkennen.

Voor hen, achter een soort lessenaar – maar breder en langer dan een doorsneelessenaar – stond een lange man met lang blond haar en een dichte baard. Zijn schouders waren breed en hij droeg een lange zwarte mantel over zijn kleding, als een

rechter, met mouwen die glinsterden van de ingeweven runen. Naast hem, op een lage stoel, zat een oudere man met bruin haar met grijze vleuglen erin. Zijn gezicht was gladgeschoren, maar met strenge rimpels. Zijn mantel was donkerblauw en er fonkelden edelstenen om zijn vingers als hij zijn hand bewoog. Tessa herkende hem: inquisiteur Whitelaw, de man die met zijn ijzige stem en ijzige ogen getuigen ondervroeg voor de Kloof.

‘Meneer Herondale,’ zei de blonde man glimlachend toen hij Will zag. ‘Wat vriendelijk van je om te komen. En meneer Carstairs ook. En dan moet je metgezel...’

‘Juffrouw Gray,’ zei Tessa voordat hij zijn zin kon afmaken. ‘Theresa Gray uit New York.’

Er ging een zacht geroezemoes door de zaal, als het geluid van een terugtrekkende golf. Naast haar spande Will zijn spieren, en Tessa hoorde dat Jem ademhaalde alsof hij iets wilde zeggen. Om de consul te onderbreken, dacht ze iemand te horen zeggen. Dus dit was consul Wayland, de hoogste officier van de Kloof. Tessa zag verscheidene bekende gezichten in de zaal. Benedict Lightwood met zijn scherpe, vogelachtige gezicht en stramme houding, in het gezelschap van zijn zoon Gabriel, die met een staalharde blik recht vooruit keek. Lilian Highsmith met haar donkere ogen. De vriendelijk uitziende George Penhallow, en zelfs Charlottes formidabele tante Callida, die haar dichte grijze krullen vandaag had opgestoken. Er waren nog vele andere gezichten, maar die kende Tessa niet. Ze had het gevoel dat ze naar een prentenboek keek, met een kennismaking met alle volkeren op de wereld. Er waren blonde, Vikingachtige schaduwjagers, een man met een donkere huid die leek op een kalief uit haar geïllustreerde exemplaar van *Duizend-en-één-nacht*, en een Indiase vrouw in een prachtige sari met zilveren runen. Naast haar zat een andere vrouw in een elegante zijden jurk, die haar hoofd had gedraaid en naar hen keek. Haar gezicht leek op dat van Jem, met net zulke fijne gelaatstrekken

en dezelfde vorm van ogen en jukbeenderen, maar haar ogen en haar waren donker, terwijl die van Jem zilverkleurig waren.

‘Welkom dan, juffrouw Tessa Gray uit New York,’ zei de consul geamuseerd. ‘We zijn blij dat je vandaag bij ons bent. Ik begrijp dat je al behoorlijk wat vragen hebt beantwoord voor de Enclave in Londen, maar ik hoopte dat je er nog een paar zou willen beantwoorden.’

Tessa’s blik ving die van Charlotte verderop in de zaal. *Moet ik dat doen?*

Charlotte knikte bijna onbespeurbaar. *Alsjeblieft.*

Tessa rechtte haar schouders. ‘Als u dat verzoekt, dan zeker.’

‘Kom dan maar naar de raadstafel toe,’ zei de consul, en Tessa besefte dat hij verwees naar de lange, smalle houten bank die voor de lessenaar stond. ‘Je jonge vrienden mogen je begeleiden,’ voegde hij eraan toe.

Will mompelde iets, zo zachtjes dat zelfs Tessa het niet kon verstaan; met Will links van haar en Jem rechts liep ze de trap naar de bank voor de lessenaar af en ging er onzeker achter staan. Van zo dichtbij zag ze dat de consul vriendelijke blauwe ogen had, anders dan de inquisiteur met zijn sombere, stormgrijze ogen, als een regenachtige zee.

‘Inquisiteur Whitelaw,’ zei de consul tegen de man met de grijze ogen, ‘het levenszwaard, alstublieft.’

De inquisiteur stond op en haalde een enorm zwaard onder zijn mantel vandaan. Tessa herkende het meteen. Het was lang en mat zilverkleurig, en het gevest had de vorm van gespreide vleugels. Het was het zwaard uit de *Codex*, waarmee de engel Raziël uit het meer was opgerezend en dat hij aan Jonathan Schaduwjager had gegeven, de allereerste schaduwjager.

‘Maellartach,’ zei ze – de naam van het zwaard.

De consul, die het zwaard aanpakte, keek weer geamuseerd. ‘Je bent goed op de hoogte,’ zei hij. ‘Wie heeft haar onderwezen? William? James?’

‘Tessa pikt zelf dingen op, meneer.’ Will sprak lijk, minzaam

en vrolijk, wat niet paste bij de grimmige sfeer in de zaal. 'Ze is erg leergierig.'

'Des te meer reden waarom ze hier niet zou moeten zijn.' Tessa hoefde zich niet om te draaien; ze kende die stem. Benedict Lightwood. 'Dit is de Raad. We halen hier geen benedenlingen naartoe.' Zijn stem klonk gespannen. 'Het levenszwaard kan haar niet dwingen de waarheid te vertellen, want ze is geen schaduwjager. Wat heeft het voor zin om het zwaard of haar hierheen te halen?'

'Geduld, Benedict.' Consul Wayland hield het zwaard lichtjes vast, alsof het niets woog, maar zijn blik op Tessa werd zwaarder. Ze had het gevoel dat hij haar onderzoekend opnam, de angst in haar ogen las. 'We zullen je niet deren, kleine heksenmeester,' zei hij. 'De Akkoorden verbieden het.'

'U zou me ook geen heksenmeester moeten noemen,' zei Tessa. 'Ik draag geen teken van de heksenmeesters.' Het was vreemd dat ze dit weer moest zeggen, maar toen ze eerder was verhoord, was dat altijd gedaan door leden van de Kloof, niet door de consul zelf. Hij was een lange, breedgeschouderde man die macht en gezag uitstraalde. Precies het soort macht en gezag waarvan het Benedict Lightwood zo ergerde dat Charlotte er aanspraak op maakte.

'Wat ben je dan?' vroeg hij.

'Dat weet ze niet,' antwoordde de inquisiteur droogjes. 'En de Stille Broeders ook niet.'

'Ze mag gaan zitten,' zei de consul. 'En ze mag een verklaring geven, maar haar getuigenis zal slechts half zo zwaar wegen als die van een schaduwjager.' Hij wendde zich tot de Branwells. 'Henry, jij hoeft voorlopig niet aan het verhoor deel te nemen. Charlotte, blijf jij alsjeblieft bij ons.'

Tessa slikte haar afkeer weg en nam plaats op de voorste rij. Henry, die er afgetobd uitzag en wiens rossige haar alle kanten op stak, zat er al. Jessamine was er ook. Ze droeg een jurk van lichtbruine alpaca en keek verveeld en geërgerd. Tessa ging

naast haar zitten, met Jem en Will aan de andere kant. Jem zat pal naast haar, en doordat de zittingen zo smal waren voelde ze de warmte van zijn schouder tegen de hare.

Eerst verliep de raadsvergadering ongeveer net zoals andere vergaderingen van de Enclave. Charlotte werd gevraagd te vertellen wat ze zich herinnerde van de avond toen de Enclave het bolwerk van de vampier De Quincey aanviel, waarbij hij en al zijn volgelingen die aanwezig waren geweest om het leven kwamen. Van hoe Tessa's broer Nate hun vertrouwen in hem had geschonden en de magister, Axel Mortmain, toegang had gegeven tot het Instituut, waar hij vervolgens twee bedienden had vermoord en bijna Tessa had ontvoerd. Toen Tessa naar voren werd geroepen, herhaalde ze wat ze al eerder had verteld: dat ze niet wist waar Nate was, dat ze hem nooit had verdacht, dat ze niets van haar krachten had geweten totdat de Donkere Zusters haar hadden onderwezen en dat ze altijd had gedacht dat haar ouders menselijk waren.

'Er is grondig onderzoek naar Richard en Elizabeth Gray gedaan,' zei de inquisiteur. 'Niets wijst erop dat ze niet puur menselijk waren. De jongen, de broer... ook menselijk. Het zou kunnen dat de vader van het meisje een demon is, zoals waar Mortmain op zinspeelde, maar zo ja, dan blijft de vraag van het ontbrekende heksenmeesterteken.'

'Alles aan jou is heel merkwaardig, ook die kracht die je hebt,' zei de consul, kijkend naar Tessa met standvastige, lichtblauwe ogen. 'En je hebt geen idee van de beperkingen ervan, het bereik? Ben je beproefd met een voorwerp van Mortmain? Om te kijken of je toegang kunt krijgen tot zijn herinneringen of gedachten?'

'Ja, dat... heb ik geprobeerd. Met een knoop die hij had achtergelaten. Het had moeten lukken.'

'Maar?'

Ze schudde haar hoofd. 'Het lukte niet. Er zat geen vonk in... geen leven. Ik kon nergens contact mee maken.'

‘Handig,’ mompelde Benedict heel zachtjes, maar Tessa hoorde het en haar wangen kleurden.

De consul gebaarde dat ze weer mocht gaan zitten. Ze zag Benedict Lightwoods gezicht toen ze dat deed – zijn lippen waren een smalle, woedende streep – en vroeg zich af wat ze had gezegd waarom hij zo boos was.

‘En niemand heeft enig spoor van die Mortmain gezien sinds juffrouw Grays... geschil met hem in het Sanctuarium,’ vervolgde de consul terwijl Tessa ging zitten.

De inquisiteur bladerde door een stapeltje papieren op de lessenaar. ‘Zijn huizen zijn doorzocht, maar waren ontdaan van al zijn bezittingen. Zijn pakhuizen zijn ook doorzocht, met hetzelfde resultaat. Zelfs onze vrienden van Scotland Yard hebben onderzoek gedaan. De man is verdwenen, heel letterlijk, zoals onze jonge vriend William Herondale vertelde.’

Will glimlachte stralend alsof het een compliment was, hoewel Tessa de boosaardigheid onder die glimlach zag. Het deed haar denken aan licht dat fonkelde op de scherpe rand van een scheermes.

‘Mijn voorstel,’ zei de consul, ‘is dat Charlotte en Henry Branwell onder curatele worden geplaatst, en dat in de komende drie maanden al hun officiële handelingen ten behoeve van de Kloof eerst voor goedkeuring aan mij worden voorgelegd...’

‘Heer consul.’ Een heldere, ferme stem klonk op vanuit het publiek. Hoofden draaiden en mensen staarden. Tessa kreeg het gevoel dat het niet vaak voorkwam dat iemand de consul zo onderbrak. ‘Als ik iets mag zeggen.’

De wenkbrouwen van de consul gingen omhoog. ‘Benedict Lightwood,’ zei hij. ‘Je had eerder de kans om te spreken, tijdens de getuigenissen.’

‘Ik protesteer niet tegen de gegeven getuigenverklaringen,’ zei Benedict Lightwood. Zijn snavelachtige, scherpe profiel zag er in het heksenlicht nog scherper uit. ‘Het is uw oordeel waar ik bezwaar tegen maak.’

De consul boog zich over de lessenaar naar voren. Hij was een grote man met een dikke nek en een brede borst, en zijn grote handen zagen eruit alsof hij met één hand gemakkelijk Benedicts keel kon omvatten. Tessa wenste eigenlijk dat hij dat zou doen. Wat ze tot nu toe van Benedict Lightwood had gezien, gaf haar geen reden om hem te mogen. ‘En waarom dan wel?’

‘Ik denk dat u zich door uw lange vriendschap met de familie Fairchild hebt laten verblinden voor Charlottes tekortkomingen als hoofd van het Instituut,’ zei Benedict. Er klonk geroezemoes in de zaal. ‘De blunders op de avond van 5 juli hebben geleid tot meer dan alleen een gênante situatie voor de Kloof en het verlies van de pyxis. Door doelloos De Quincey aan te vallen hebben we onze relatie met de benedenlingen in Londen geschaad.’

‘Er zijn al diverse klachten ingediend bij Schadeloosstellingen,’ gromde de consul. ‘Maar die worden afgehandeld volgens de Wet. Schadeloosstellingen zijn niet echt jouw zorg, Benedict...’

‘Het ergste van alles,’ ging Benedict met stemverheffing door, ‘is dat Charlotte een gevaarlijke crimineel heeft laten ontsnappen die van plan is de schaduwjagers te vernietigen, en we hebben geen idee waar hij zou kunnen zijn. Daarnaast ligt de verantwoordelijkheid voor zijn opsporing op de verkeerde plaats. Hij zou op de schouders moeten liggen van de mensen die hem zijn kwijtgeraakt!’

Er brak tumult uit in de zaal; Charlotte keek wanhopig, Henry verward en Will woedend. De consul, wiens gezicht alarmend was verduisterd toen Benedict het over de Fairchilds had – dat moest Charlottes familie zijn, besepte Tessa – zweeg totdat het lawaai wegstierf. Toen zei hij: ‘Je vijandigheid ten opzichte van de leider van je Enclave siert je niet, Benedict.’

‘Mijn verontschuldiging, consul. Ik geloof niet dat het het beste is voor de Kloof als Charlotte Branwell aanblijft als hoofd van het Instituut; we weten allemaal dat Henry Branwells betrokkenheid in het beste geval nominaal is. Ik vind niet dat een

vrouw leiding kan geven aan een Instituut, want vrouwen denken niet met logica en discretie, maar met de emoties van het hart. Ik twijfel er niet aan dat Charlotte een goede en fatsoenlijke vrouw is, maar een man zou zich nooit hebben laten bedotten door een zwakke spion als Nathaniel Gray...'

'Ik heb me óók laten bedotten.' Will was overeind gesprongen en keek met fonkelende ogen om zich heen. 'Wij allemaal. Wat insinueert u daarmee over mij en Jem en Henry, meneer Lightwood?'

'Jij en Jem zijn kinderen,' zei Benedict snerpnd. 'En Henry kijkt nooit op van zijn werkbank.'

Will wilde over de rugleuning van zijn zitplaats klimmen, maar Jem trok hem met kracht terug en siste hem iets toe.

Jessamine klapte met stralende bruine ogen in haar handen. 'Eindelijk wat opwinding!' riep ze uit.

Tessa keek haar walgend aan. 'Hoor je wel wat hij zegt? Hij beledigt Charlotte!' fluisterde ze, maar Jessamine wuifde dat weg.

'Wie zou jij dan aandragen om het Instituut te runnen?' vroeg de consul aan Benedict. Het sarcasme droop van zijn stem. 'Jezelf, misschien?'

Benedict spreidde nederig zijn handen. 'Als u het zegt, consul...'

Voordat hij zijn zin kon afmaken, stonden er drie anderen op. Twee van hen herkende Tessa als leden van de Enclave in Londen, hoewel ze hun namen niet kende, en de derde was Lillian Highsmith.

Benedict glimlachte. Iedereen staarde nu naar hem. Naast hem zat zijn jongste zoon, Gabriel, die naar zijn vader opkeek met onpeilbare groene ogen en met zijn slanke vingers de rugleuning van de zitplaats voor hem omklemde.

'Ik heb de steun van drie personen,' zei Benedict. 'Dat is wat de Wet vereist om Charlotte Branwells positie als hoofd van de Enclave in Londen te betwisten.'

Charlotte zoog haar adem naar binnen, maar ze bleef roerloos

zitten en weigerde zich om te draaien. Jem had nog steeds Wills pols vast. En Jessamine bleef kijken alsof ze een opwindend tooneelstuk bijwoonde.

‘Nee,’ zei de consul.

‘U kunt me niet verbieden een uitdaging...’

‘Benedict, jij protesteerde al direct toen ik besloot Charlotte aan te stellen. Je hebt altijd het Instituut willen hebben. Nu, terwijl het meer dan ooit nodig is dat de Enclave samenwerkt, breng jij verdeeldheid en geschillen.’

‘Verandering is niet altijd op vreedzame wijze te bereiken, maar dat wil nog niet zeggen dat die nadelig is. Mijn uitdaging blijft staan.’ Benedicts handen waren verstrengeld.

De consul trommelde met zijn vingers op de lessenaar. Naast hem stond de inquisiteur, die met kille ogen om zich heen keek. Uiteindelijk zei de consul: ‘Jij stelt voor, Benedict, dat de verantwoordelijkheid voor het opsporen van Mortmain moet worden gelegd bij degenen van wie jij beweert dat ze hem zijn kwijtgeraakt? Jij vindt dus ook, denk ik, dat het opsporen van Mortmain onze hoogste prioriteit heeft?’

Benedict knikte kort.

‘Dan is dit mijn voorstel: laat Charlotte en Henry Branwell de leiding nemen over de zoektocht naar Mortmain. Als ze hem over twee weken nog niet hebben gevonden, of niet minimaal sterke bewijzen hebben die naar zijn locatie wijzen, dan mag de uitdaging doorgaan.’

Charlotte schoot naar voren in haar stoel. ‘Moeten we Mortmain zoeken?’ vroeg ze. ‘Alleen Henry en ik, zonder hulp van de rest van de Enclave?’

Toen de consul zijn blik op haar richtte, stonden zijn ogen niet onvriendelijk, maar ook niet geheel vergevingsgezind. ‘Je mag je tot andere leden van de Kloof wenden als je een specifieke behoefte hebt, en natuurlijk staan de Stille Broeders en de IJzeren Zusters tot je beschikking,’ antwoordde hij. ‘Maar het onderzoek zelf, ja, dat moeten jullie alleen doen.’

‘Dit bevat me niets,’ klaagde Lilian Highsmith. ‘Jullie veranderen de opsporing van een krankzinnige in een machts-spelletje...’

‘Wil je je steun aan Benedict dan intrekken?’ vroeg de consul. ‘Daarmee zou zijn uitdaging ontkracht worden, en de Branwells zouden zich dan niet meer hoeven te bewijzen.’

Lilian deed haar mond open, maar na een blik van Benedict deed ze hem weer dicht. Ze schudde haar hoofd.

‘We hebben net onze bedienden verloren,’ zei Charlotte met geknepen stem. ‘Zonder hen...’

‘Jullie krijgen nieuwe bedienden, volgens het standaardprotocol,’ beloofde de consul. ‘Cyril, de broer van jullie vroegere bediende Thomas, is op weg hierheen vanuit Brighton, en het Instituut in Dublin stelt hun tweede kok voor jullie beschikbaar. Allebei zijn het getrainde vechters... hoewel ik erbij moet zeggen, Charlotte, dat die van jullie dat ook hadden moeten zijn.’

‘Thomas en Agatha wáren allebei getraind,’ protesteerde Henry.

‘Maar je hebt er ook een aantal in huis die dat niet zijn,’ zei Benedict. ‘Niet alleen loopt juffrouw Lovelace rampzalig achter met haar training, maar jullie kamermeid Sophie, en die benedenling daar...’ Hij wees naar Tessa. ‘Nou, aangezien je erop gebrand lijkt haar als permanent lid aan je huishouding toe te voegen, kan het helemaal geen kwaad als zij en de kamermeid worden getraind in de basisbeginselen van de verdediging.’

Tessa keek Jem stomverbaasd aan. ‘Bedoelt hij mij?’ Jem knikte met een somber gezicht. ‘Dat kan ik niet... Ik hak mijn eigen voet eraf!’

‘Als je al iemands voet eraf hakt, doe het dan bij Benedict,’ mompelde Will.

‘Je redt je wel, Tessa. Je kunt het best...’ begon Jem, maar de rest van zijn woorden werd overstemd door Benedict.

‘Nou,’ zei Benedict, ‘aangezien jullie tweeën het zo druk zullen hebben met zoeken naar Mortmain, stel ik voor dat ik jullie

mijn zonen leen als trainers. Gabriel en Gideon, die vanavond uit Spanje terugkeert, zijn allebei uitstekende vechters. Zo kunnen ze meteen ervaring opdoen met lesgeven.'

'Vader!' protesteerde Gabriel. Hij leek van afgrijzen vervuld; Benedict had dit duidelijk niet van tevoren met hem besproken.

'We kunnen onze eigen bedienden wel trainen,' snauwde Charlotte.

Maar de consul schudde zijn hoofd. 'Benedict Lightwood doet jullie een bijzonder grootmoedig aanbod. Neem het aan.'

Charlotte werd rood, maar na een poosje boog ze haar hoofd en schikte zich in wat de consul zei. Tessa was duizelig. Zou ze worden getraind? Getraind om te vechten, om met messen te gooien en met een zwaard te zwaaien? Een van haar grootste heldinnen was Capitola uit *De verborgen hand*, die even goed kon vechten als een man en zich ook zo kleepte, maar dat betekende nog niet dat ze haar wilde zijn.

'Goed,' zei de consul. 'Deze zitting van de Raad is geschorst. We komen over twee weken op dezelfde plek weer bij elkaar. Dank voor uw komst.'

Natuurlijk vertrok niet iedereen meteen. Er klonk druk geroezemoes terwijl mensen opstonden en met hun burens begonnen te praten. Charlotte bleef stil zitten. Henry stond naast haar en keek alsof hij graag iets troostends wilde zeggen maar niets kon bedenken. Zijn hand zweefde onzeker boven de schouder van zijn vrouw. Will loerde door de zaal naar Gabriel Lightwood, die kil hun kant op keek.

Langzaam stond Charlotte op. Henry had zijn hand nu op haar rug liggen en mompelde iets. Jessamine was al gaan staan en draaide met haar nieuwe witkanten parasol. Henry had de oude vervangen, die was verwoest in een gevecht tegen Mortmains automaten. Jessamines haar was in strakke krullen over haar oren gedrapeerd. Tessa stond snel op en ze liepen door het middenpad van de raadszaal. Tessa hoorde links en rechts fluiseringen, met steeds dezelfde woorden: 'Charlotte', 'Benedict',

‘de magister nooit vinden’, ‘twee weken’, ‘uitdaging’, ‘consul’, ‘Mortmain’, ‘Enclave’, ‘vernederend’.

Charlotte liep met rechte rug weg, hoewel haar wangen rood waren, en ze keek recht vooruit alsof ze niet tegen de roddels kon. Will leek op het punt te staan zich op de roddelende mensen te storten, maar Jem had de achterkant van de jas van zijn *parabatai* stevig vast. Jem, overpeinsde Tessa, moest zich ongeveer net zo voelen als het baasje van een rashond die zijn gasten wilde bijten. Je moest doorlopend een hand op zijn halsband houden. Jessamine keek alweer verveeld; ze had niet veel belangstelling voor wat de Enclave van haar vond, of van hen allemaal.

Tegen de tijd dat ze bij de deuren van de raadszaal aankwam, rende Charlotte bijna, maar ze bleef even staan zodat de rest van hun groep haar kon inhalen. De meeste aanwezigen verdwenen naar links, waar Tessa, Jem en Will vandaan waren gekomen, maar Charlotte ging rechtsaf. Ze liep een paar stappen langs de muur, ging een hoek om en bleef abrupt staan.

‘Charlotte?’ Henry klonk ongerust. ‘Lieverd...’

Plotseling haalde Charlotte haar voet naar achteren en schopte heel hard tegen de stenen muur. Ze richtte weinig schade aan, maar ze gilte zachtjes.

‘Och, heden,’ zei Jessamine, draaiend met haar parasol.

‘Als ik een voorstel mag doen,’ zei Will. ‘Ongeveer twintig passen achter ons, in de raadszaal, is Benedict. Als je daarheen wilt gaan om hém een trap te geven, raad ik je aan iets hoger en een stukje naar links te mikken...’

‘Charlotte.’ De lage, korrelige stem was meteen bekend. Charlotte draaide zich om en haar bruine ogen werden groot.

Het was de consul. De runen van zilverdraad langs de zomen en op de mouwen van zijn mantel glinsterden toen hij naar het groepje van het Instituut toe kwam, kijkend naar Charlotte. Zij leunde met haar hand tegen de muur en bewoog zich niet.

‘Charlotte,’ herhaalde consul Wayland, ‘je weet wat je vader altijd zei: probeer de kalmte te bewaren.’

‘Ja, dat weet ik. Hij zei ook dat hij een zoon had moeten krijgen,’ antwoordde Charlotte op bittere toon. ‘Als dat was gebeurd – als ik een man was geweest – zou je me dan ook zo hebben behandeld?’

Henry legde een hand op de schouder van zijn vrouw en mompelde iets, maar ze schudde hem af. Haar grote, gekwetste bruine ogen waren op de consul gericht.

‘Hoe heb ik je dan behandeld?’ vroeg hij.

‘Als een kind, een klein meisje dat een standje had verdiend.’

‘Charlotte, ik ben degene die je heeft aangesteld als hoofd van het Instituut en de Enclave.’ De consul klonk geërgerd. ‘Dat heb ik niet alleen maar gedaan omdat ik op Granville Fairchild gesteld was en wist dat hij zou willen dat zijn dochter hem opvolgde, maar omdat ik dacht dat je geschikt zou zijn voor die baan.’

‘Je hebt Henry ook aangesteld,’ zei ze. ‘En je zei er zelfs bij dat je dat deed omdat de Enclave geen vrouw alleen als leider zou accepteren, maar wel een getrouwd stel.’

‘Nou, gefeliciteerd, Charlotte. Ik denk dat geen enkel lid van de Enclave in Londen de indruk heeft dat ze op wat voor manier dan ook worden geleid door Henry.’

‘Dat is waar,’ zei Henry, kijkend naar zijn schoenen. ‘Ze weten allemaal dat ik behoorlijk nutteloos ben. Het is mijn schuld dat dit allemaal is gebeurd, consul...’

‘Niet waar,’ sprak consul Wayland hem tegen. ‘Het is een combinatie van zelfgenoegzaamheid van de Kloof, pech en slechte timing, en een paar foute beslissingen van jou, Charlotte. Ja, daar hou ik je aansprakelijk voor...’

‘Dus je bent het met Benedict eens!’ riep Charlotte.

‘Benedict Lightwood is een schurk en een hypocriet,’ zei de consul vermoeid. ‘Dat weet iedereen. Maar hij heeft politieke macht, en het is beter om hem te sussen met deze show dan hem nog verder op de kast te jagen door hem te negeren.’

‘Een show? Noem je dit zo?’ vroeg Charlotte verbitterd. ‘Je hebt me voor een onmogelijke taak gesteld.’

‘Ik heb je de taak gegeven de magister op te sporen,’ zei consul Wayland. ‘De man die heeft ingebroken in je Instituut, je bedienden heeft vermoord, je pyxis heeft gestolen en een leger van mechanische monsters wil bouwen om ons allemaal te vernietigen. Kortom, een man die moet worden tegengehouden. Als hoofd van de Enclave, Charlotte, is het jouw taak om dat te doen. Als je dat te veel lijkt, moet je je misschien afvragen waarom je deze baan zo graag wilde hebben.’

Schadeloosstellingen

*Then share thy pain, allow that sad relief;
Ah, more than share it! give me all thy grief.*

– Alexander Pope, ‘Eloisa to Abelard’

Het heksenlicht in de Grote Bibliotheek leek te dimmen als een kaars die bijna was opgebrand, hoewel Tessa wist dat het alleen maar haar verbeelding was. Heksenlicht, anders dan vuur of gas, leek nooit te dimmen of op te branden.

Maar ze begon moe te worden, en zo te zien was ze niet de enige. Ze zaten om een van de lange tafels, met Charlotte aan het hoofd en Henry aan Tessa’s rechterhand. Will en Jem zaten verderop naast elkaar; alleen Jessamine zat aan het andere eind van de tafel, bij de anderen vandaan. De tafel lag bezaaid met allerlei soorten papieren: oude krantenartikelen, boeken, vellen perkament met een fijn, spinnenpotig handschrift. Er lagen genealogieën van verschillende families Mortmain, verslagen over automaten, eindeloze boeken met oproep- en bindspreuken, en alle onderzoeksgegevens over de Pandemonium Club die de Stille Broeders in hun archieven bij elkaar hadden gesprokkeld.

Tessa had de taak gekregen de krantenartikelen door te lezen, op zoek naar meldingen over Mortmain en zijn bedrijf, maar haar zicht begon wazig te worden, waardoor de woorden op de bladzijden dansten. Ze was opgelucht toen Jessamine het boek dat ze zat te lezen – *De drijvende krachten van de toverij* – van zich af duwde en zei: ‘Volgens mij is dit tijdverspilling.’

Charlotte keek met een gepijnigde blik op. 'Jessamine, je hoeft niet te blijven als je niet wilt. We hadden toch geen van allen echt op jouw hulp hierbij gerekend, en aangezien je nooit veel aandacht hebt besteed aan je studies, betwijfel ik of je eigenlijk wel weet wat je zoekt. Kun jij een bindingsbezweering van een oproepbezweering onderscheiden als ik ze voor je neus leg?'

Tessa was verbaasd. Charlotte was maar zelden zo scherp. 'Ik wil helpen,' zei Jessie nukkig. 'Die mechanische wezens van Mortmain hebben me bijna vermoord. Ik wil dat hij gepakt en gestraft wordt.'

'Niet waar.' Will rolde een vel perkament uit dat zo oud was dat het knisperde en tuurde naar de zwarte symbolen op de pagina. 'Jij wilt dat Tessa's broer wordt gepakt en gestraft, omdat hij je onterecht liet denken dat hij verliefd op je was.'

Jessamine kleurde. 'Niet waar. Ik bedoel, zo zit het niet. Ik bedoel... ugh! Charlotte, Will doet irritant.'

'En de zon komt op in het oosten,' zei Jem tegen niemand in het bijzonder.

'Ik wil niet uit het Instituut getraptd worden omdat we de magister niet kunnen vinden,' ging Jessamine door. 'Is dat zo moeilijk te begrijpen?'

'Jij wordt niet uit het Instituut getraptd. Charlotte wordt eruit getraptd. De Lightwoods laten jou vast wel blijven. En Benedict heeft twee zonen van huwbare leeftijd. Je zou dolblij moeten zijn,' zei Will.

Jessamine trok een gezicht. 'Schaduwjagers. Alsof ik met hen zou willen trouwen.'

'Jessamine, jij bent er ook een.'

Voordat Jessamine kon reageren, ging de deur van de bibliotheek open en kwam Sophie binnen. Ze sprak zachtjes tegen Charlotte, die opstond. 'Broeder Enoch is er,' zei ze tegen de anderen. 'Ik moet hem spreken. Will, Jessamine, probeer elkaar niet naar de keel te vliegen terwijl ik weg ben. Henry, als jij...'

Haar stem stierf weg. Henry zat in een boek te lezen – Al-

Jazari's *Boek van kennis over ingenieuze mechanische toestellen* – en ging er volkomen in op. Charlotte gooide haar handen in de lucht en liep met Sophie de kamer uit.

Zodra de deur achter Charlotte dicht was, keek Jessamine Will giftig aan. 'Als je al vindt dat ik niet genoeg ervaring heb om te helpen, wat doet zij hier dan?' Ze gebaarde naar Tessa. 'Ik wil niet onbeschoft zijn, maar denk je dat zij een bindingsbezweering van een oproepbezweering kan onderscheiden?' Ze keek Tessa aan. 'Nou, kun je dat? En trouwens, Will, jij let ook zo slecht op bij de lessen, kun jij een bindingsbezweering van een soufflérecept onderscheiden?'

Will leunde achterover in zijn stoel en zei dromerig: "'Ik ben slechts gek noord-noord-ten-westen; wanneer de wind zuid is, kan ik een havik onderkennen van een reiger.'"

'Jessamine, Tessa is zo vriendelijk geweest om haar hulp aan te bieden, en we hebben nu elk paar ogen nodig dat we kunnen krijgen,' zei Jem streng. 'Will, hou op met die citaten uit Hamlet. Henry...' Hij schraapte zijn keel. 'HENRY.'

Henry keek versuft op. 'Ja, lieverd?' Hij knipperde met zijn ogen en keek om zich heen. 'Waar is Charlotte?'

'Die is met de Stille Broeders gaan praten,' antwoordde Jem, die niet boos leek omdat Henry hem had aangezien voor zijn vrouw. 'Intussen vrees ik... dat ik het eigenlijk wel met Jessamine eens ben.'

'En de zon komt op in het westen,' zei Will, die kennelijk Jems eerdere opmerking toch had gehoord.

'Maar waarom?' wilde Tessa weten. 'We kunnen het nu niet opgeven. Dan kunnen we net zo goed meteen het Instituut aan die verschrikkelijke Benedict Lightwood overhandigen.'

'Ik zeg niet dat we niets moeten doen. Maar we proberen te ontdekken wat Mortmain gaat doen; de toekomst te voorspellen in plaats van het verleden te begrijpen. We kennen Mortmain's verleden, en zijn plannen.' Will gebaarde met zijn hand in de richting van de kranten. 'Geboren in Devon, voormalig scheeps-

arts, later een rijke handelaar, raakte betrokken bij zwarte magie, en nu wil hij met zijn enorme leger van mechanische wezens over de wereld heersen. Een niet atypisch verhaal voor een vastberaden jongeman...'

'Ik geloof niet dat hij ooit heeft gezegd dat hij over de wereld wil heersen,' viel Tessa hem in de rede. 'Alleen maar over het Britse Rijk.'

'Bewonderenswaardig letterlijk,' zei Will. 'Wat ik bedoel is: we weten al waar Mortmain vandaan komt. Het is niet onze schuld dat dat niet heel interessant is...' Zijn stem stierf weg. 'Aha.'

'Aha,' zei Jem ook.

'Wat, aha?' vroeg Jessamine, die geërgerd tussen Will en Jem heen en weer keek. 'Ik zweer je, ik krijg er de rillingen van hoe jullie elkaars gedachten lijken te lezen.'

'Aha,' zei Will. 'Jem denkt, en ik ben het daarmee eens, dat Mortmains levensverhaal heel simpel gezegd klinkklare nonsens is. Een paar leugens en een beetje waarheid, maar heel waarschijnlijk valt hier niets te vinden waar wij wat aan hebben. Dit zijn gewoon verhalen die hij heeft verzonnen zodat de kranten iets over hem konden schrijven. Bovendien kan het ons niet schelen hoeveel schepen hij heeft; wij willen weten waar hij zwarte magie heeft geleerd, en van wie.'

'En waarom hij schaduwjagers haat,' zei Tessa.

Wills blauwe ogen gingen loom haar kant op. 'Is het haat?' vroeg hij. 'Ik nam aan dat het gewoon een verlangen naar dominantie was. Als wij uit de weg zijn geruimd en hij een mechanisch leger heeft, kan hij alle macht grijpen die hij wil.'

Tessa schudde haar hoofd. 'Nee, het is meer dan dat. Het is lastig uit te leggen, maar... hij haat de Nephilim. Voor hem is het heel persoonlijk. En het heeft iets te maken met dat horloge. Het lijkt wel... alsof hij genoegdoening zoekt omdat ze hem een of ander onrecht hebben aangedaan.'

'Schadeloosstellingen,' zei Jem plotseling, en hij legde zijn pen neer.

Will keek hem verwonderd aan. 'Is dit een spelletje? Roepen we gewoon elk woord dat in ons hoofd opkomt? In dat geval roep ik: "Genufobie" – dat is een onredelijke angst voor knieën.'

'Wat is het woord voor een volkomen redelijke angst voor irritante idioten?' vroeg Jessamine.

Jem negeerde hen allebei. 'Het gedeelte over schadeloosstellingen in de archieven. De consul had het daar gisteren over, en het is me bijgebleven. Daar hebben we nog niet gekeken.'

'Schadeloosstellingen?' vroeg Tessa.

'Als een benedenling of een aardse beweert dat een schaduwjager de Wet heeft overtreden in hun omgang met hen, dient diegene een klacht in via Schadeloosstellingen. Er komt een proces, en de klager krijgt een vorm van compensatie als hij zijn zaak kan bewijzen.'

'Nou, het lijkt me een beetje zinloos om daar te gaan kijken,' zei Will. 'Mortmain zal echt niet via de officiële kanalen een klacht tegen de schaduwjagers indienen. "Bijzonder overstuurd omdat schaduwjagers weigerden allemaal dood te gaan toen ik dat wilde. Eis een vergoeding. Cheque opsturen naar A. Mortmain, Kensington Road nummer 18..."'

'Dat is wel genoeg persiflage,' zei Jem. 'Misschien heeft hij de schaduwjagers niet altijd gehaat. Misschien was er ooit een tijd dat hij wel probeerde compensatie te krijgen via officiële wegen en werd hij teleurgesteld. Wat kan het voor kwaad om het te vragen? Het ergste wat er kan gebeuren is dat we niks vinden, en dat is precies wat we nu ook hebben.' Hij stond op en streek zijn zilverblonde haar naar achteren. 'Ik ga naar Charlotte toe voordat broeder Enoch vertrekt, zodat zij de Stille Broeders kan vragen om in de archieven te kijken.'

Tessa stond ook op. Ze wilde niet alleen in de bibliotheek achterblijven met Will en Jessamine, want die zouden ongetwijfeld weer aan het kibbelen slaan. Goed, Henry was er ook, maar hij leek een dutje te doen op een stapel boeken en was in het beste geval al niet zo'n sterke buffer. Tessa voelde zich meestal

opgelaten bij Will, en alleen met Jem erbij was het te verdragen. Op de een of andere manier was Jem in staat om Wills scherpe randjes af te vlakken en hem bijna menselijk te maken. 'Ik ga wel met je mee, Jem,' zei ze. 'Er is... er is toch nog iets waar ik Charlotte over wilde spreken.'

Jem leek blij verrast.

Will keek hen om beurten aan en schoof zijn stoel achteruit. 'We zitten al een eeuwigheid tussen die beschimmelde boeken,' verklaarde hij. 'Mijn prachtige ogen zijn moe en ik heb papier-sneetjes. Zie je?' Hij spreidde zijn vingers. 'Ik ga een stukje lopen.'

Tessa kon zich niet inhouden. 'Misschien kun je daar met een *iratze* iets aan doen.'

Hij keek haar kwaad aan. Zijn ogen waren inderdaad prachtig. 'Altijd hulpvaardig, Tessa.'

Ze keek net zo kwaad terug. 'Altijd dienstbaar.'

Jem legde zijn hand op haar schouder en zei bezorgd: 'Tessa, Will. Ik denk niet...'

Maar Will was al weg. Hij griste zijn jas mee, stampte de bibliotheek uit en gooide de deur zo hard dicht dat die trilde.

Jessamine leunde achterover in haar stoel en kneep haar bruine ogen tot spleetjes. 'Interessant.'

Tessa's handen trilden toen ze een haarlok achter haar oor stopte. Ze vond het vreselijk dat Will dit effect op haar had. Ze haatte het. Ze zou beter moeten weten. Ze wist hoe hij over haar dacht. Dat ze niets voorstelde, niets waard was. En toch kon één blik van hem haar laten trillen van haat en verlangen tegelijk. Het was alsof er gif in haar bloed zat, waarvoor Jem het enige tegengif was. Alleen bij hem had ze het gevoel op vaste grond te staan.

'Kom.' Jem pakte zachtjes haar arm. Normaal zou een heer een dame niet in het openbaar aanraken, maar hier in het Instituut gingen de schaduwjagers vrijpostiger met elkaar om dan de aardsen in de buitenwereld. Toen ze hem aankeek, glim-

lachte hij naar haar. Jem legde altijd de hele kracht van zijn persoonlijkheid in zijn glimlach, zodat hij leek te lachen met zijn ogen, zijn hart, zijn hele wezen. 'We gaan naar Charlotte toe.'

'En wat moet ik doen terwijl jullie weg zijn?' vroeg Jessamine boos toen ze naar de deur liepen.

Jem keek over zijn schouder. 'Je kunt Henry wakker maken. Zo te zien eet hij weer papier in zijn slaap, en je weet wat een hekel Charlotte daaraan heeft.'

'Ach, verdorie,' zei Jessamine met een geërgerde zucht. 'Waarom krijg ik altijd de domme klusjes?'

'Omdat je de serieuze niet wilt,' antwoordde Jem. Tessa had hem nooit eerder zo gehoord, bijna geërgerd. Geen van beiden merkten ze de ijzige blik op die Jessamine hun toewierp toen ze de bibliotheek verlieten en door de gang liepen.

'Meneer Bane verwacht u, meneer,' zei de lakei, en hij stapte opzij om Will binnen te laten. De lakei heette Archer of Walker of zoiets, dacht Will, en was een van Camilles menselijke onderdanen. Net als alle mensen die slaaf waren geworden van een vampier oogde hij ziekelijk, met een doodsbleke huid en dun, piekerig haar. Hij keek naar Will met de blik van iemand die bij een diner een slak onder zijn sla vandaan ziet kruipen.

Zodra Will het huis binnenging, bestookte de geur hem. Het was de geur van zwarte magie, van zwavel vermengd met de stank van de Theems op een warme dag. Hij trok zijn neus op. De lakei keek met nog meer walging naar hem. 'Meneer Bane is in de salon.' Zijn toon gaf aan dat er geen enkele kans bestond dat hij met Will mee zou lopen. 'Kan ik uw jas aannemen?'

'Dat is niet nodig.' Met zijn jas nog aan volgde Will de geur van magie door de gang. De lucht werd sterker toen hij dichterbij de deur van de salon kwam, die stevig dichtzat, maar er kwamen sliertjes rook door de kier eronder. Will haalde nog eens diep adem en duwde de deur open.

De salon was opvallend kaal. Even later beseftte Will dat dat

kwam doordat Magnus alle zware teakhouten meubels, zelfs de piano, tegen de muren had geschoven. Er hing een druk versierde gaslamp aan het plafond, maar het licht in de kamer kwam van tientallen dikke zwarte kaarsen die in een cirkel op de vloer stonden. Magnus stond bij die cirkel met een geopend boek in zijn handen; hij had zijn ouderwetse halsdoek afgedaan en zijn zwarte haar stond wild omhoog, alsof het geladen was met statische elektriciteit.

Hij keek op toen Will binnenkwam en glimlachte. 'Net op tijd!' riep hij. 'Ik denk echt dat we hem deze keer hebben, Will. Dit is Thammuz, een lagere demon uit de achtste dimensie. Thammuz, dit is Will, een lagere schaduwjager uit... Wales, was het toch?'

'Ik ruk je ogen eruit,' snerpte het schepsel midden in de kring van kaarsen. Het was beslist een demon, niet meer dan een meter groot, met een lichtblauwe huid, drie pikzwarte, gloeiende ogen en lange bloedrode klauwen aan zijn achtfingerige handen. 'Ik pel de huid van je gezicht.'

'Niet zo onbeschoft, Thammuz,' zei Magnus, en hoewel zijn toon luchtig bleef, gloeide de cirkel van kaarsen plotseling fel op, waarbij de demon gillend ineenkromp. 'Will heeft vragen. Jij gaat die beantwoorden.'

Will schudde zijn hoofd. 'Ik weet het niet, Magnus,' zei hij. 'Ik denk niet dat deze het is.'

'Jij zei dat hij blauw was. Deze is blauw.'

'Hij is blauw,' gaf Will toe terwijl hij dichterbij de kring van kaarsen stapte. 'Maar de demon die ik zoek... die was eigenlijk kobaltblauw. Dit is meer... maagdenpalmbloed.'

'Hóé noem je mij?' De demon brulde van woede. 'Kom dichterbij, kleine schaduwjager, dan vreet ik je lever op! Ik scheur hem uit je schreeuwende lijf.'

Will keek Magnus aan. 'Hij klinkt ook niet goed. De stem is anders. En het aantal ogen.'

'Weet je zeker...'

‘Ik weet het honderd procent zeker,’ zei Will met een stem die geen tegenspraak dulde. ‘Ik zou hem nooit vergeten, nooit kúnnen vergeten.’

Magnus zuchtte en wendde zich weer tot de demon. ‘Tham-muz,’ zei hij, hardop voorlezend uit het boek. ‘Bij de macht van bel en boek en kaars en bij de grote namen Sammaël en Abba-don en Moloch gebied ik je de waarheid te spreken. Had je vóór vandaag ooit de schaduwjager Will Herondale ontmoet, of iemand anders van zijn bloed of geslacht?’

‘Weet ik niet,’ zei de demon nukkig. ‘Mensen zien er allemaal hetzelfde uit.’

Magnus’ stem werd scherp en gebiedend. ‘Geef antwoord!’

‘O, best. Nee, ik heb hem nog nooit gezien. Dat zou ik nog wel weten. Hij ziet eruit alsof hij lekker zou smaken.’ De demon grijnsde en onthulde vlijmscherpe tanden. ‘Ik was al zeker honderd jaar niet meer in deze wereld geweest, of nog langer. Ik kan nooit het verschil onthouden tussen honderd en duizend. Maar goed, de laatste keer dat ik hier was, woonde iedereen in hutten van modder en aten ze kevers. Dus ik denk niet dat hij er toen al was’ – hij wees met een vinger met abnormaal veel gewrichten naar Will – ‘behalve als aardlingen veel langer leven dan mij is verteld.’

Magnus sloeg zijn blik ten hemel. ‘Je bent echt vastbesloten om totaal geen hulp te bieden, hè?’

De demon haalde in een merkwaardig menselijk gebaar zijn schouders op. ‘Je hebt me gedwongen de waarheid te vertellen. Dat heb ik gedaan.’

‘Nou, heb je dan weleens gehoord van een demon zoals ik net beschreef?’ vroeg Will met een spoortje wanhoop. ‘Donkerblauw, met een soort raspende stem, als schuurpapier, en hij had een lange staart met stekels.’

De demon keek hem verveeld aan. ‘Heb je enig idee hoeveel soorten demonen er in de Leegte zijn, Nephilim? Honderden en nog eens honderden miljoenen. Vergeleken met de grote demo-

nenstad Pandemonium lijkt jullie Londen een dorpje. Demonen van alle soorten en maten en kleuren. En sommigen kunnen naar geloven hun uiterlijk veranderen...'

'O, hou je kop dan, als je niks nuttigs te vertellen hebt,' zei Magnus, en hij sloeg het boek dicht. Meteen gingen de kaarsen uit en verdween de demon met een geschrokken kreet, waarna alleen een kringeltje stinkende rook achterbleef. De heksenmeester keek Will aan. 'Ik was er zo van overtuigd dat ik deze keer de juiste had.'

'Het is niet jouw schuld.' Will plofte op een van de banken die tegen de muur waren geschoven. Hij had het warm en koud tegelijk en zijn zenuwen tintelden van een teleurstelling die hij zonder veel succes probeerde te onderdrukken. Hij trok rusteloos zijn handschoenen uit en propte ze in de zakken van zijn nog dichtgeknoopte jas. 'Je doet je best. Thammuz had gelijk. Ik heb je ook niet veel achtergrondinformatie gegeven.'

'Ik neem aan,' zei Magnus zachtjes, 'dat je me alles verteld hebt wat je nog weet. Je hebt een pyxis geopend en een demon vrijgelaten. Die vervloekte je. Jij wilt dat ik die demon opspoor en probeer hem de vloek te laten opheffen. En dat is het enige wat je me kunt vertellen?'

'Dat is het enige wat ik je kan vertellen,' bevestigde Will. 'Ik heb er niks aan om dingen achter te houden terwijl ik weet wat ik van je vraag. Je zoekt een speld in een... God, niet eens een hooiberg. Een speld in een toren vol spelden.'

'Steek je hand in een toren vol spelden,' zei Magnus, 'en je zult jezelf akelig openhalen. Weet je zeker dat dit is wat je wilt?'

'Ik weet zeker dat het alternatief erger is,' zei Will, starend naar de zwartgeblakerde plek op de vloer waar de demon had gezeten. Hij was doodmoe. De energierune die hij die ochtend voordat hij naar de raadsvergadering was gegaan bij zichzelf had getekend, was rond het middaguur versleten, en zijn hoofd bonsde. 'Ik leef er al vijf jaar mee. Het idee om er nog een jaar mee te leven, beangstigt me meer dan het idee van doodgaan.'

‘Jij bent een schaduwjager; je bent niet bang voor de dood.’

‘Natuurlijk wel,’ zei Will. ‘Iedereen is bang om dood te gaan. We komen dan misschien voort uit engelen, maar wij weten net zomin wat er na de dood komt als jij.’

Magnus stapte naar hem toe en kwam bij hem op de bank zitten. In het schemerlicht glansden zijn groengouden ogen als die van een kat. ‘Je kunt niet weten of er na de dood alleen maar vergetelheid is.’

‘Maar je kunt ook niet weten of het niet zo is, hè? Jem gelooft dat we allemaal opnieuw worden geboren, dat het leven een rad is. We sterven, we draaien verder, we worden herboren in een leven dat we verdienen op basis van ons gedrag in dit leven.’ Will keek naar zijn afgekloven nagels. ‘Ik word waarschijnlijk geboren als slak waar iemand zout op gooit.’

‘Het rad van wedergeboorte,’ zei Magnus. Hij glimlachte. ‘Nou, zie het maar zo. Je moet in je vorige leven iets goed hebben gedaan om te zijn geboren zoals je nu bent. Nephilim.’

‘O ja,’ zei Will dood. ‘Ik heb heel veel geluk gehad.’ Hij legde uitgeput zijn hoofd tegen de rugleuning van de bank. ‘Je zult wel weer... ingrediënten nodig hebben? Ik vermoed dat Ouwe Mol bij Cross Bones het wel beu begint te worden om me te zien.’

‘Ik heb nog meer connecties,’ zei Magnus, die overduidelijk medelijden met hem had. ‘En ik moet eerst nader onderzoek doen. Als je me kunt vertellen wat de aard is van die vloek...’

‘Nee.’ Will ging rechtop zitten. ‘Dat kan niet. Ik heb het je al verteld, het was al een groot risico voor me om je over het bestaan ervan te vertellen. Als ik je nog meer informatie zou geven...’

‘Wat dan? Laat me raden. Je weet het niet, maar je weet zeker dat het erg is.’

‘Geef me nou niet het idee dat het een vergissing was om naar jou toe te komen...’

‘Dit heeft iets met Tessa te maken, hè?’

In de afgelopen vijf jaar had Will zichzelf getraind om geen enkele emotie te laten zien – geen verbazing, genegenheid, hoop, vreugde. Hij was er vrij zeker van dat zijn gezichtsuitdrukking niet veranderde, maar hij hoorde de spanning in zijn eigen stem toen hij herhaalde: ‘Tessa?’

‘Je loopt al vijf jaar met die vloek rond,’ zei Magnus. ‘Maar toch heb je je al die tijd gered en nooit iemand iets verteld. Wat voor wanhoop dreef je naar mij toe, midden in de nacht terwijl het onweerde? Wat is er veranderd in het Instituut? Ik kan maar één ding bedenken... iets heel moois, met grote grijze ogen...’

Will stond zo abrupt op dat hij bijna de bank liet kantelen. ‘Er zijn nog andere dingen gaande,’ zei hij terwijl hij met moeite zijn stem vlak hield. ‘Jem is stervende.’

Magnus keek hem koel en gelijkmatig aan. ‘Jem is al jaren stervende. Geen enkele vloek op jou zou een oorzaak of remedie voor zijn toestand kunnen zijn.’

Will besepte dat zijn handen trilden; hij balde ze tot vuisten. ‘Je begrijpt het niet...’

‘Ik weet dat jullie parabatai zijn,’ zei Magnus. ‘Ik weet dat zijn dood een groot verlies voor jou zal zijn. Maar wat ik niet weet...’

‘Je weet wat je moet weten.’ Will voelde zich helemaal verkild, ook al was het warm in de kamer en had hij zijn jas nog aan. ‘Ik kan je meer betalen, als je dan ophoudt met vragen stellen.’

Magnus legde zijn voeten op de bank. ‘Ik zal nooit ophouden met vragen stellen,’ zei hij, ‘maar ik zal mijn best doen om je zwijgzaamheid te respecteren.’

Wills handen ontspanden opgelucht. ‘Dus je blijft me helpen.’ ‘Ik blijf je helpen.’ Magnus legde zijn handen achter zijn hoofd, leunde achterover en keek Will met geloken ogen aan. ‘Hoewel ik je beter kan helpen als je de waarheid vertelt, zal ik doen wat ik kan. Ik vind je merkwaardig interessant, Will Herondale.’

Will haalde zijn schouders op. 'Dat is reden genoeg voor mij. Wanneer ga je het opnieuw proberen?'

Magnus geeuwde. 'Waarschijnlijk dit weekend. Ik laat het je uiterlijk zaterdag weten als er... ontwikkelingen zijn.'

Ontwikkelingen. Vloek. Waarheid. Jem. Stervende. Tessa. Tessa, Tessa, Tessa. Haar naam galmde als klokgelui door Wills hoofd; hij vroeg zich af of er nog een andere naam was die zo'n onontkoombare resonantie had. Ze had ook geen lelijke naam kunnen hebben, hè, zoals Mildred? Hij kon zich niet voorstellen dat hij 's nachts wakker zou liggen en naar het plafond zou staren terwijl onzichtbare stemmen 'Mildred' in zijn oren fluisterden. Maar Tessa...

'Bedankt,' zei Will abrupt. Eerst had hij het koud gehad, maar nu te warm; het was snikheet in de kamer, die nog steeds naar verbrande kaarsenwas rook. 'Dan wacht ik op nieuws van je.'

'Doe maar,' zei Magnus, en hij sloot zijn ogen. Will kon niet zien of hij sliep of gewoon wachtte tot Will wegging; hoe dan ook, het was duidelijk een hint dat hij verwachtte dat Will zou vertrekken. Will, niet geheel zonder opluchting, deed dat.

Sophie was op weg naar juffrouw Jessamines kamer om de as uit de haard te vegen en het rooster schoon te maken, toen ze stemmen in de gang hoorde. In haar vorige werkomgeving was haar geleerd om 'ruimte te geven'; als haar werkgevers langskwamen moest ze naar de muur kijken en een meubelstuk na-doen, of iets anders wat ze konden negeren.

Toen ze naar het Instituut was gekomen, had ze tot haar verbijstering ontdekt dat het hier anders ging. Ten eerste had het haar verbaasd dat er in zo'n groot gebouw maar zo weinig bedienden werkten. Ze had in het begin niet beseft dat de schaduwjagers veel zelf deden, dingen waar een doorsneegezin van goede komaf boven zou staan; ze maakten zelf vuurtjes in de open haard, deden soms hun eigen boodschappen, hielden zelf de trainingsruimte en de wapenkamer schoon en netjes. Het

was een schok voor Sophie geweest, hoe familiair Agatha en Thomas met hun werkgevers omgingen. Ze had toen nog niet beseft dat haar medebedienden uit families kwamen die al generaties lang schaduwjagers dienden, of dat ze zelf ook magie bezaten.

Sophie kwam uit een arm gezin. Ze was vaak dom genoemd en geslagen toen ze pas als bediende werkte, omdat ze niet gewend was aan kwetsbare meubels, echt zilver of porselein dat zo dun was dat je de thee erdoorheen zag schijnen. Maar ze had geleerd, en toen duidelijk werd dat ze heel mooi zou worden, was ze gepromoveerd tot kamermeid.

Maar het lot van een kamermeid was onzeker. Ze moest er mooi uitzien, en daarom zou haar salaris na haar achttiende met elk jaar dat ze ouder werd verlaagd worden.

Het was zo'n ontzettende opluchting geweest om bij het Instituut te komen werken – waar niemand het erg vond dat ze al bijna twintig was of eiste dat ze naar de muren staarde, waar ze mocht spreken zonder dat haar iets was gevraagd – dat ze het bijna de vermindering van haar mooie gezichtje door haar vorige werkgever waard vond. Ze keek nog steeds liever niet in een spiegel, maar het eerste afgrijzen was vervaagd. Jessamine bespootte haar om het lange litteken dat haar wang ontsierde, maar de anderen schenen het niet eens te zien. Alleen Will zei af en toe iets onaardigs, maar dat deed hij dan bijna terloops, alsof het van hem werd verwacht maar hij er niet echt achter stond.

Maar dat was allemaal voordat Sophie verliefd was geworden op Jem.

Ze herkende zijn stem nu terwijl hij lachend door de gang kwam aanlopen, en zijn metgezel was juffrouw Tessa. Sophie voelde een merkwaardige, lichte druk op haar borst. Jaloezie. Ze verachtte zichzelf erom, maar het viel niet tegen te houden. Juffrouw Tessa was altijd aardig voor haar en had zo'n kwetsbare blik in haar grote grijze ogen – zo'n behoefte aan een vriendin – dat het onmogelijk was om een hekel aan haar te hebben.

Maar toch, de manier waarop meester Jem naar haar keek... en Tessa leek het niet eens te merken.

Nee. Sophie kon het gewoon niet aan om hen tegen te komen op de gang. Niet als Jem naar Tessa keek zoals hij de laatste tijd vaak deed. Met de bezem en emmer tegen zich aan gedrukt opende Sophie de dichtstbijzijnde deur. Ze dook naar binnen en trok de deur bijna helemaal achter zich dicht. Ze was in een ongebruikte slaapkamer voor bezoekende schaduwjagers, waarvan er een heleboel waren in het Instituut. Ze maakte dergelijke kamers ongeveer eens per twee weken schoon, en verder kwam er nooit iemand. Deze kamer was behoorlijk stoffig; er dansten stofjes in het licht dat door de ramen binnenkwam, en Sophie hield een nies binnen terwijl ze door de kier van de deur gluurde.

Ze had gelijk gehad. Jem en Tessa kwamen door de gang haar kant op. Ze leken volkomen in elkaar op te gaan. Jem had iets bij zich – zo te zien een opgevouwen tenue – en Tessa lachte om iets wat hij had gezegd. Ze keek een beetje omlaag bij hem weg, en hij keek naar haar zoals mensen doen als ze denken dat niemand hen ziet. Hij had die uitdrukking op zijn gezicht die hij anders alleen had als hij viool speelde, alsof hij volledig in beslag werd genomen en betoverd was.

Sophies hart deed pijn. Hij was zo mooi. Dat had ze altijd gevonden. De meeste mensen hadden het over Will, hoe knap hij was, maar zij vond Jem er duizend keer beter uitzien. Hij had het etherische uiterlijk van de engelen op schilderijen, en hoewel ze wist dat de zilverachtige kleur van zijn haar en huid kwam door de medicijnen die hij voor zijn ziekte nam, vond ze ook die prachtig. En hij was teder, ferm en vriendelijk. De fantasie dat hij haar aanraakte, dat hij haar haar uit haar gezicht streek, was troostend voor Sophie, terwijl het idee dat een man of zelfs een jongen haar aanraakte haar anders altijd een kwetsbaar en misselijk gevoel gaf. Hij had de tederste, prachtigste handen...

‘Ik kan niet geloven dat ze morgen komen,’ zei Tessa, die weer naar Jem keek. ‘Ik heb het gevoel dat Sophie en ik voor Benedict Lightwood gegooid worden om hem tevreden te stellen, alsof je een bot naar een hond gooit. Wat kan hem het schelen of we getraind zijn of niet? Hij wil gewoon zijn zonen hier in huis hebben om Charlotte dwars te zitten.’

‘Dat is waar,’ bevestigde Jem. ‘Maar waarom zou je er geen gebruik van maken als die training wordt aangeboden? Daarom probeert Charlotte Jessamine ook aan te moedigen om mee te doen. Wat jou betreft, met je talent... Zelfs als – of eigenlijk moet ik zeggen: wanneer – Mortmain geen dreiging meer is, zullen er weer anderen zijn die op je krachten afkomen. Het is alleen maar goed als je leert hoe je ze van je af moet houden.’

Tessa’s hand ging naar de ketting met de engel om haar hals, een gewoontegebaar waarvan Sophie vermoedde dat ze zich er niet eens van bewust was. ‘Ik weet al wat Jessie zal zeggen. Het enige waarbij zij hulp wil, is het afweren van aantrekkelijke vrijers.’

‘Zou ze niet liever hulp willen bij het afweren van de onaantrekkelijke?’

‘Niet als het aardsen zijn.’ Tessa grijnsde. ‘Ze heeft liever een lelijke aardse dan een knappe schaduwjager.’

‘Dan maak ik dus geen kans, hè?’ zei Jem zogenaamd chagrijnig.

Tessa lachte weer. ‘Het is jammer,’ zei ze. ‘Iemand zo mooi als Jessamine zou moeten kunnen kiezen, maar ze is vastbesloten dat het geen schaduwjager mag zijn...’

‘Jij bent veel mooier,’ zei Jem ineens.

Tessa keek hem verbaasd aan, en haar wangen kleurden. Sophie voelde die steek van jaloezie weer in haar borst, hoewel ze het wel met Jem eens was. Jessamine was een klassieke schoonheid, een kleine Venus, maar haar charme werd tenietgedaan doordat ze altijd zo zuur keek. Tessa, met haar dikke, donkere, golvende haar en zeegroene ogen, had echter een

warme aantrekkingskracht die alleen maar groter werd hoe langer je haar kende. Ze bezat een intelligentie en humor die Jessamine niet had, of in elk geval niet tentoonspreidde.

Jem bleef voor de deur van juffrouw Jessamine staan en klopte aan. Toen er geen reactie kwam, haalde hij zijn schouders op, bukte zich en legde een stapeltje donkere stof – een tenue – voor de deur neer. ‘Ze trekt het toch niet aan.’ Toen Tessa lachte, kreeg ze kuiltjes in haar wangen.

Jem kwam weer overeind. ‘Ik heb ook nooit beloofd dat ik haar zou dwingen die kleren aan te trekken, alleen dat ik ze zou brengen.’

De twee liepen verder door de gang. ‘Ik snap niet hoe Charlotte het kan verdragen om zo vaak met broeder Enoch te praten. Ik krijg de rillingen van hem,’ zei Tessa.

‘O, ik weet niet. Ik hou me graag voor dat als ze thuis in de Stille Stad zijn, de Stille Broeders veel op ons lijken. Dat ze elkaar in de maling nemen, tosti’s bakken...’

‘Ik hoop dat ze hints spelen,’ zei Tessa droogjes. ‘Daarbij kunnen ze hun aangeboren talenten pas echt goed gebruiken.’

Jem barstte in lachen uit, en toen waren ze om de hoek verdwenen. Sophie zakte tegen de deurpost aan. Ze dacht niet dat zij Jem ooit zo aan het lachen had gemaakt; ze dacht niet dat dat ooit iemand was gelukt, behalve Will. Je moest iemand heel goed kennen om hem zo te laten lachen. Ze hield al zo lang van hem, dacht Sophie. Hoe was het mogelijk dat ze hem nog helemaal niet kende?

Ze zuchtte gelaten en wilde net haar schuilplaats verlaten, toen de deur van juffrouw Jessamines kamer openging en de bewoonster naar buiten kwam. Sophie stapte weer achteruit de donkere kamer in. Juffrouw Jessamine droeg een lange fluwelen reismantel die haar van haar hals tot haar voeten bedekte. Haar haar was in een strakke knot gebonden en ze droeg een herenhoed in haar ene hand. Sophie verstijfde van verbazing toen Jessamine naar beneden keek, het tenue zag liggen en een afke-

rig gezicht trok. Ze schopte het tenue snel haar kamer in – waar-
bij Sophie even haar voet zag, die in een herenlaars gestoken
leek te zijn – en sloot geruisloos de deur achter zich. Ze keek
heen en weer door de gang, zette de hoed op, duwde haar kin
omlaag in haar mantel en sloop weg in de schaduwen. Sophie
staarde haar verwonderd na.